

به مناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر

کارگران جهان متحد شوید!

اول ماه مه، روز اتحاد و همبستگی کارگران در سطح جهان و روز نمایش قدرت طبقه کارگر در برابر نظام استثمارگر سرمایه داری در ابعادی جهانی است.

در این روز میلیونها زن و مرد کارگر و دیگر اقشار ستمکش جامعه، در شهرهای بزرگ و کوچک در سراسر جهان، با در دست داشتن پلاکاردهایی که خواسته هایشان را بیان میدارد، مارش عظیم اعتراض به بیعدالتی نظام ستمگر سرمایه داری را در خیابانها براه میاندازند ضمن سخن از وضع موجود و اعتراض به آن، با صدور قطعنامه هایی، مطالبات اقتصادی، سیاسی و اجتماعی خود را بیان داشته و خواستار بهبود شرایط کار و زندگی خویش و اعتراض به نظم موجود میگردند.

برگزاری اول ماه مه امسال مصادف است با بحران گسترده و عمیق اقتصادی که سراسر جهان سرمایه داری را فرا گرفته است. دولتهای محافظ این نظام در کشورهای پیشرفته صنعتی، برای فرو نشاندن این بحران، برخلاف برخورد تاریخی رهبران این نظام در گذشته، در هماهنگی عمل نموده و در جستجوی راه حلی مشترک به اشتراک مساعی مصلحتی پرداخته و هر از چند گاهی در کشوری تجمع میکنند تا نظام سرمایه داری را از مصائب بحران جاری برهانند. تا راهی بیابند که پیامدهای این بحران موجب طغیان مردم و فروپاشی نظام سرمایه داری نگردد. آنان بنابه توصیه ها و هشدارهای مشاورین و متخصصین خویش در عرصه اقتصاد و سیاست و اجتماع، در مقابله با بحران موجود، به نفع بانکداران و دلالان بازار بورس و ... - که خود از جمله بانیان و بوجد آورندگان چنین بحرانی هستند- عمل کرده و با تزریق و پرداخت هزارها میلیارد دلار به شرکتها، بانکها و دیگر نهادهای مالی (که در واقع به عناوین مختلف و از جمله پاداش، به حساب مدیران و مسئولین سرازیر میشود)، در تلاش اند از ورشکستگی نجاتشان بدهند. و این در حالیست که صدها میلیون کارگر معمولی چشم انتظار یک روز کار با دستمزد منصفانه، در معرض از دست دادن کارشان، حقوق کمتر و قطع دستمزد بسر میبرند و دهها میلیون کارگر و دیگر مزدبگیران طی این بحران کارشان را از دست داده و زندگی خود و خانواده اشان در معرض تباهی قرار گرفته است.

در مقابل چنین وضعیتی که سرمایه داران و دولتهای حامی آنان برای مردم کارگر و زحمتکش بوجود آورده اند، حرکتی اعتراضی هم چنان وجود دارد و هر روز در نقاط مختلف جهان به شکلی و به نحوی ابراز وجود میکند و حتی در مواردی ابعاد وسیع جهانی به خود گرفته است. که جنبش آنتی کاپیتالیسم یکی از آنهاست. هر چند این حرکتی اجتماعی هنوز در ابتدای کارند و دارای انسجام و برنامه مشخصی نیز نمیباشد، اما نشانی از همبستگی در تعرضی نو به کل نظام سرمایه داری است. برخورد خشن پلیس و نیروهای امنیتی محافظ کاپیتالیسم به گامهای اولیه این پدیده اجتماعی معاصر، عمق نگرانی سرمایه داران و رژیمهای پاسدار آنان را نشان میدهد.

عوارض این بحران اقتصادی در کشورهای توسعه نیافته و از جمله ایران نیز فشار بر کارگران و دیگر اقشار ستمکش و کم درآمد را دو چندان کرده است.

کارگران ایران، امسال نیز در شرایطی به استقبال برگزاری مراسم اول ماه مه میروند: که حاکمیت استبداد و اختناق جمهوری اسلامی با دستگیری دسته جمعی فعالین کارگری در کردستان میخواد در برپائی مراسم مستقل کارگران در این روز جهانی اخلاص ایجاد نماید؛ که شماری از رهبران و فعالین کارگری در سراسرایران در سیاه چالهای رژیم در زندان بسر میبرند؛ که تعدادی از فعالین جنبش زنان، جنبش ملی، جنبش مدنی و حقوق بشر و معلم و روزنامه نگار و دانشجو در زندانهای رژیم در اقصا نقاط کشور و در شرایطی سخت و دشوار در بند و اسارت بسر میبرند؛ که سالانه بیش از دویست هزار نفر از نسل جوان به خیل جویندگان کارد در کشور اضافه شده و در ظرف سال گذشته دهها هزار کارگر و مزدبگیران دیگر کارشان را از دست داده اند؛ که کارگران بیشماری در سراسر کشور هنوز حقوق معوقه چندین ماهه خود را دریافت نکرده اند؛ و ...

در برابرمه این فشارها و بی حقوقی ها که از جانب کارفرما و رژیم حامی سرمایه داران به کارگران و دیگر اقشار ستمکش تحمیل میشود، کارگران نیز سازمان یافته تر از سابق پا بمیدان گذاشته و علیه وضع موجود به اعتراضات خویش در اشکال متفاوت و با تجربه تر از گذشته ادامه داده اند. کارگران در راستای تشکل یابی صنفی و ایجاد اتحادیه های کارگری نیز گامهایی برداشته و حتی توانسته اند حمایت سیاسی دیگر کارگران در کشورهای پیشرفته صنعتی را از طریق اتحادیه ها و سندیکاهای موجود در آن کشورها جلب نمایند. اما وجود گرایشات سیاسی متفاوت اما بعضاً آلوده به خود محور بینی در بین فعالین کارگری، متأسفانه به ایجاد شکاف و چند دستگی در بین فعالین کارگری دامن زده و حرکت رو به پیش ایجاد تشکلهای مستقل کارگری را، دچار وقفه و کندی زیانباری نموده است. روا بود که کارگران در عمل از شعار "کارگران جهان متحد شوید" پیروی نمایند. اهمیت این شعار در بر جسته کردن منافع مشترک کارگران بعنوان یک طبقه اجتماعی نهفته است. پیداست که کارگران از هر نژاد و ملیت و مذهبی که باشند و هر گرایش فکری را نمایندگی کنند، دردی مشترک چون استثمار شدن و بی بهره بودن از دسترنج خویش و محرومیت های اقتصادی و سیاسی و اجتماعی، ضرورتاً آنان را در کنار هم قرار میدهد، و همین موضوع اساسی کلید همبستگی کارگران است و آنان را با وجود داشتن بینشهای متفاوت سیاسی به همکاری و اتحاد عمل میکشاند.

امسال نیز، علیرغم فشار و اختناق و بگیر و ببند پاسداران نظام سرمایه داری، در ایران و در کردستان، کارگران و دیگر اقشار تحت ستم، - بدور از مراسمهای نمایشی که از کانال "خانه کارگر" و دیگر نهادهای ضد کارگری رژیم تدارک دیده میشود- در برگزاری مستقل مراسم اول ماه مه تلاش خواهند کرد و خواسته های بر حق خویش را چه در سخنرانیها و چه در قطعنامه هایی که بدین مناسبت تنظیم مینمایند بیان خواهند داشت. انتظار میرود که خواسته هایی چون؛ آزادی های سیاسی، آزادی زندانیان سیاسی، ایجاد تشکلهای مستقل کارگری و همکاری با سایر

جنبشهای دموکراتیک از جمله؛ جنبش آزادیخواهانه زنان، جنبش رهایی از ستم ملی و جنبش جوانان و دانشجویان، در لیست خواسته های حق طلبانه و عدالتخواهانه کارگران قرار گیرد.

زنده باد آزادی! زنده باد سوسیالیسم!

هیئت هماهنگی فراکسیون فعالیت بنام کومه‌له

۲۵.۰۴.۲۰۰۹